

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

(hierna: de vreemdeling),

appellant,

tegen de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, (hierna: de
voorzieningenrechter) van 12 maart 2010 in zaak nrs. 10/07077 en
10/07075 in het geding tussen:

de vreemdeling

en

de minister van Justitie (hierna: de minister).

1. Procesverloop

Bij besluit van 22 februari 2010 heeft de staatssecretaris van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 12 maart 2010, verzonden op dezelfde dag, heeft de voorzieningenrechter, voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 16 maart 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De minister heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en aan artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 voldoet, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. D. Roemers, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. O. van Loon, ambtenaar van Staat.

w.g. Roemers
lid van de enkelvoudige kamer

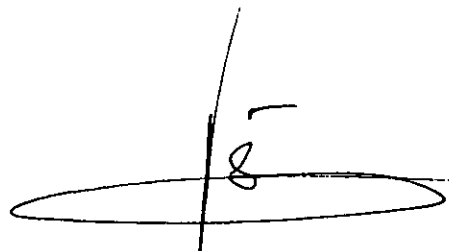
w.g. Van Loon
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 21 april 2010

43-643.

Verzonden: 21 april 2010

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line on the left, a horizontal line across the middle, and a large, stylized 'S' or 'V' shape on the right.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht

Zittinghoudende te Amsterdam

zaaknummers: AWB 10/07077 (voorlopige voorziening)
AWB 10/07075 (beroep)

V-nr:

uitspraak van de voorzieningenrechter

in het geding tussen:

geboren op _____ van Iraakse nationaliteit, verzoeker,
gemachtigde: mr. M.P. Ufkes, advocaat te Helmond,

en:

de minister van Justitie vooreen de staatssecretaris van Justitie,
verweerder,
gemachtigde: mr. M.A. Pruss, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst van het
Ministerie van Justitie.

1. Procesverloop

Op 23 februari 2010 heeft verzoeker beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder van 22 februari 2010 waarbij de aanvraag van verzoeker om verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet (Vw) 2000 is afgewezen. Op diezelfde datum is een verzoek om een voorlopige voorziening ingediend, waarbij is verzocht de uitzetting van verzoeker achterwege te laten totdat op het beroep zal zijn beslist.

Het verzoek om een voorlopige voorziening is behandeld ter zitting van 5 maart 2010. Verzoeker is in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn voornoemde gemachtigde. Ook was ter zitting aanwezig D. Shawalli, tolk in de taal Koerdisch. De voorzieningenrechter heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

2. Asielrelaas

Verzoeker heeft het volgende relaas aan zijn aanvraag ten grondslag gelegd. Verzoeker behoort tot de Koerdische bevolkingsgroep en is afkomstig uit _____, in de provincie Duhok in Noord-Irak. Verzoeker is sinds oktober 2008 verliefd op een meisje genaamd Regin. Verzoeker, die afkomstig is uit een arme familie, heeft drie keer om de hand van Regin gevraagd. De vader van Regin, een rijke man, heeft het verzoek alle drie de keren afgewezen.

Zaaknummers: AWB 10/07077 (voorlopige voorziening)
AWB 10/07075 (beroep) inzake

Pagina 2 van 6

Op 14 januari 2010 is verzoeker voor de tweede keer bij zijn vriendin thuis geweest terwijl haar familieleden boven lagen te slapen. Verzoeker heeft ontmoagd. Nadat verzoeker iemand hoorde, is hij snel vertrokken en naar huis gegaan, beide de volgende dag en vertelde dat zij was mishandeld door haar vader. Zij heeft onder dwang de naam en adres van verzoeker verteld. Ook heeft zij aan haar vader verteld dat zij en verzoeker met elkaar hebben geslapen. De vader van is op zoek naar verzoeker om hem te vermoorden en zo de familie-eer te redden.

3. Overwegingen

1. Aan de orde is de vraag of er gegeven de spoedelschuldigheid van het verzoek aanleiding bestaat een voorlopige voorziening te treffen in die zin dat het besluit van verweerder om de uitzetting niet achterwege te laten wordt geschorst.

2. Op grond van artikel 8:86 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) heeft de voorzieningenrechter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige voorziening de bevoegdheid om, indien hij van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, onmiddellijk uitspraak te doen in de hoofdzaak. Verzoeker is tijdig op deze bevoegdheid gewezen.

3. Verweerder heeft de aanvraag van verzoeker binnen 48 procedures in het Aanmeldcentrum (AC) afgewezen op grond van artikel 31, eerste lid, in samenhang met artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000. Verweerder heeft daaraan het volgende - zakelijk weergegeven en voor zover van belang - ten grondslag gelegd. Verzoeker heeft toerekenbaar geen documenten om zijn identiteit, nationaliteit en de reisroute vast te kunnen stellen overgelegd. Tevens heeft verzoeker onvoldoende meegewerkt aan de vaststelling van zijn reisroute. Hierdoor is de oprechtheid van verzoekers asielverzoek aangetast en is afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Er is niet in strijd met artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Definitierichtlijn) gehandeld. Verzoeker heeft op essentiële onderdelen van zijn relaas wisselend verklaard. Verzoeker heeft eveneens vage, niet geconcretiseerde verklaringen afgelegd en zijn relaas is met ongerijmde wendingen gelardeerd. Gelet hierop ontbeert het relaas van verzoeker positieve overtuigingskracht en moet het relaas als evident ongeloofwaardig worden aangemerkt.

4. De AC-procedure voorziet in afdoening van asielverzoeken binnen 48 procedures. Deze procedure leent zich slechts voor die zaken waarvan verweerder, daarbij de vereiste zorgvuldigheid in acht nemend, binnen deze korte termijn kan beoordelen of de aanvraag op grond van artikel 30 of 31 van de Vw 2000 kan worden afgewezen.

5. Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zich zelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen. Ingevolge het tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 wordt bij het onderzoek naar de aanvraag mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de

Zaaknummers: AWB 10/07077 (voorlopige voorziening)
AWB 10/07075 (beroep) inzake

Pagina 3 van 6

vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

6.1 De voorzieningenrechter overweegt dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat verzoeker toerekenbaar niet zijn paspoort, identiteitsbewijs en nationaliteitsverklaring en de door hem gebruikte bus- en treintickets heeft overgelegd. Uit het verslag van het eerste gehoor blijkt dat verzoeker heeft verklaard dat hij tijdens zijn reis besloten heeft zijn paspoort in Turkije achter te laten. Daaruit blijkt ook dat verzoeker er eveneens voor heeft gekozen om zijn identiteitsbewijs en nationaliteitsverklaring niet mee te nemen toen hij vertrok uit Irak. De hiervoor gegeven verklaring namelijk dat verzoeker geen tijd had en nergens aan dacht rijmt ten eerste niet met verzoekers verklaring dat hij na het incident dat de aanleiding heeft gevormd voor zijn vertrek uit Irak, drie dagen thuis heeft verbleven en ten tweede niet met verzoekers verklaring dat hij een keuze had gemaakt over het wel of niet meenemen van de documenten. Van verzoeker mocht in redelijkheid verwacht worden dat hij deze documenten zou overleggen. Hetgeen verzoeker als verklaring voor het weggooien van de tickets heeft aangevoerd, namelijk dat ze niet meer bruikbaar waren, heeft verweerder in redelijkheid als een niet-verschoonbare reden voor het ontbreken van deze documenten kunnen aanmerken. Verweerder heeft al om die reden in redelijkheid aan verzoeker artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 kunnen tegenwerpen. De vraag of de vreemdeling gedetailleerde en verifieerbare verklaringen omtrent zijn reisroute heeft afgelegd is in dat geval niet meer relevant (vgl. AhRS 13 mei 2008, LJN: BD2147). Verder valt niet in te zien dat verweerder - alvorens artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f van de Vw 2000 tegen te werpen - op de komst van de originele identiteitsdocumenten had moeten wachten. De voorzieningenrechter ziet geen grond de inmiddels in beroep overgelegde kopieën van identiteitsdocumenten op grond van artikel 83 van de Vw 2000 bij de beoordeling van het beroep te betrekken, al omdat het hier geen originele documenten betreft, niet duidelijk is om welke documenten het gaat en ook geen vertaling daarvan is overgelegd.

6.2 Verzoeker heeft in dit kader gesteld dat hij in bewijsnood verkeert en heeft verwezen naar het Handboek van het UNHCR. De voorzieningenrechter is van oordeel dat uit dit Handboek blijkt dat het overleggen van documenten de eigen verantwoordelijkheid is van de asielzoeker: *"It is a general legal principle that the burden of proof lies on the person submitting a claim."* Echter in de gevallen waarin - kort gezegd - sprake is van bewijsnood dient aan de asielzoeker, wanneer zijn asielrelaas geloofwaardig is bevonden, het voordeel van de twijfel te worden gegeven. In het onderhavige geval is niet gebleken dat verzoeker in bewijsnood verkeert, aangezien hij zijn documenten had kunnen meenemen naar Nederland en is zijn asielrelaas als evident ongeloofwaardig aangemerkt. Verzoekers verwijzing naar het Handboek wordt daarom niet gevolgd.

6.3 Verder heeft verzoeker zich beroepen op artikel 4 van de Definitierichtlijn. De voorzieningenrechter verwijst in dit verband naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 25 maart 2008 (LJN: BC8566). Daarin is overwogen dat, voor zover artikel 4, eerste lid, van de Definitierichtlijn al een direct toepasbare norm zou inhouden, uit dit artikellid volgt dat van eiser mag worden verwacht dat hij alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming, waaronder documenten ter staving van zijn identiteit, nationaliteit en reisroute, zo spoedig mogelijk indient.

Zaaknummers: AWB 10/07077 (voorlopige voorziening)
AWB 10/07075 (beroep) inzake

Pagina 4 van 6

7.1 Gelet op het vorenstaande heeft verweerder in redelijkheid als uitgangspunt kunnen nemen dat op voorhand afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van de door verzoeker afgelegde verklaringen. Hieruit volgt dat verweerder terecht heeft beoordeeld of van het relaas positieve overtuigingskracht uitgaat. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat dit niet het geval is.

7.2 Verzoeker heeft aangevoerd dat verweerder zich ten onrechte op voornoemd standpunt heeft gesteld. Verzoeker heeft allereerst aangevoerd dat verweerder zijn verklaringen over zijn verblijf in Irak in de periode voorafgaand aan zijn vertrek ten onrechte als tegenstrijdig heeft aangemerkt. Verzoeker heeft immers al bij zijn correcties en aanvullingen op het eerste gehoor aangegeven dat hij voor zijn vertrek bij een vriend heeft verbleven. De voorzieningenrechter stelt echter vast dat nu verzoeker zijn aanvullingen en correcties eerst na het uitreken van het voornemen aan verweerder heeft aangeleverd, daaraan geen waarde kan worden toegekend. Verder heeft verweerder, anders dan door verzoeker is betoogd, tijdens het eerste gehoor aan verzoeker duidelijke vragen gesteld die niet voor meerdere uitleg vatbaar waren. Verweerder heeft verzoeker gevraagd waar en tot wanneer hij in Irak heeft verbleven. Verzoeker heeft geantwoord dat hij thuis heeft verbleven. Verweerders vraag of verzoeker nog op een ander adres heeft verbleven, al was het maar voor een korte periode, heeft verzoeker negatief beantwoord. Blijkens het verslag van het nader gehoor heeft verzoeker verklaard dat hij voor zijn vertrek uit Irak op andere adressen heeft verbleven, waaronder bij zijn oom en een vriend. Gelet op het voorgaande heeft verweerder naar het oordeel van de voorzieningenrechter de verklaringen van verzoeker in redelijkheid als tegenstrijdig kunnen aanmerken.

7.3 Verder is de voorzieningenrechter van oordeel dat aan verzoeker kan worden meegegeven dat verweerder niet in redelijkheid verzoeker heeft kunnen tegenwerpen dat hij is blijven steken in vage verklaringen ten aanzien van het moment dat hij heeft ontmoet. Verzoeker heeft blijkens het verslag van het nader gehoor verklaard dat hij in oktober 2008 op een plek die heet, wat ongeveer twee uur rijden van is en waar veel bomen zijn, met oogcontact heeft gehad. Ongeveer vijftien dagen later heeft verzoeker gezien en gesproken op de markt in De voorzieningenrechter ziet niet in welke andere gegevens verzoeker had moeten verstrekken.

7.4 Daarentegen is de voorzieningenrechter van oordeel dat verweerder in redelijkheid aan verzoeker heeft kunnen tegenwerpen dat hij wisselende verklaringen heeft afgelegd over wanneer hij met heeft geslapen. Verzoeker heeft eerst tijdens zijn vrije relaas verklaard dat hij bij zijn tweede bezoek aan met haar heeft geslapen en haar heeft ontmoet. Vervolgens heeft verzoeker desgevraagd verklaard dat zij tijdens het tweede bezoek geen seksueel contact hebben gehad, maar dat dit alleen tijdens het eerste bezoek is geweest. Ten slotte heeft verzoekers gemachtigde in beroep aangegeven dat verzoeker beide keren dat hij met heeft afgesproken seksueel contact heeft gehad. Het vorenstaande heeft verweerder in redelijkheid als tegenstrijdig kunnen aanmerken.

7.5 Ten slotte heeft verweerder ook in redelijkheid verzoeker kunnen tegenwerpen dat hetgeen verzoeker heeft verklaard inzake s mobiel als ongerijmd dient te worden aangemerkt. Verzoeker heeft desgevraagd verklaard dat vader heel streng is, terwijl hij wel vrijuit over een mobiel laat beschikken en haar de kans geeft verzoeker vele keren per maand te bellen terwijl hij niet in gaten houdt met wie zijn dochter dan contact onderhoudt.

Zaaknummers: AWB 10/07077 (voorlopige voorziening)
AWB 10/07075 (beroep) inzake

Pagina 5 van 6

7.6 De andere door verweerder tegengeworpen tegenstrijdigheden en wisselende en vage verklaringen zijn niet door verzoeker betwist. Gelet op het voorgaande heeft verweerder naar het oordeel van de voorzieningenrechter in redelijkheid tot de conclusie kunnen komen dat het relaas positieve overtuigingskracht ontbeert en dit ongelofwaardig is.

8. Ten aanzien van het beroep op artikel 4:84 van de Awb overweegt de voorzieningenrechter dat dit beroep niet afdoende is geconcretiseerd dan wel onderhouden en derhalve faalt.

9. Uit het voorgaande volgt tevens dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan beoordeling van de hoofdzaak en dat deze slechts in ongegrondverklaring van het beroep kan eindigen. De voorzieningenrechter beslist dan ook met toepassing van artikel 8:86 van de Awb onmiddellijk op dat beroep. De voorzieningenrechter verklaart het beroep van verzoeker ongegrond. Dat brengt mee dat de voorzieningenrechter het verzoek om een voorlopige voorziening wegens gebrek aan belang afwijst.

10. Van omstandigheden op grond waarvan een van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is de voorzieningenrechter niet gebleken.

Zaaknummers: AWB 10/07077 (voorlopige voorziening)
AWB 10/07075 (beroep) inzake

Pagina 6 van 6

4. Bestissing

De voorzieningenrechter,
in de zaak geregistreerd onder nummer: AWB 10/07075,

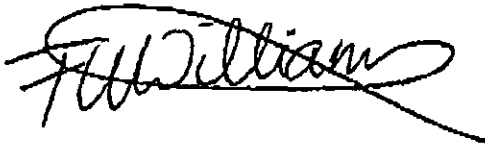
- verklaart het beroep ongegrond;

in de zaak geregistreerd onder nummer: AWB 10/07077,

- wijst het verzoek om een voorlopige voorziening af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. A.W.C.M. van Emmerik, voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. F.K. Williams, griffier, en in het openbaar uitgesproken op 12 maart 2010.

De griffier

De voorzieningenrechter

Afschrift verzonden op: 12 MRT 2010

Conc.: FW
Coll.: JW
D: C
VK

VOOR KOPIE CONFORM DE GRIFFIER DER
ARRONDISSEMENTSRECHTBANK TE AMSTERDAM

Tegen de uitspraak in beroep kunnen partijen binnen een week na verzending van een afschrift van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.
Tegen de uitspraak op het verzoek om een voorlopige voorziening staat geen rechtsmiddel open.

BOUMAN c.s.

ADVOCATEN

mr P. Bouman*
mr N.A.P. Heesterbeek
mr M.P. Ufkes

Noordende 28
5701 SR Helmond
tel 0492 527080
fax 0492 527745

F A X

RAAD VAN STATE

INGEKOMEN

16 MRT 2010

AAN : Raad van State
ONDERWERP : Hoger Beroep
Procedurenummer : 10/07075
Zittingsdatum : 05.03.2010
dossiernummer M.v.J : 1002.12.1368
CRV-nummer :
betreft cliënt :
geboortedatum :
nationaliteit : Iraakse
DOSSIERNUMMER : 06/10/02
FAX NUMMER : 070-3651380
DATUM : 16 maart 2010
VAN : mr M.P. Ufkes

ZAAKNR. 201002596
AAN:
BEHANDELD: OD: PAR:

Bouman c.s. Advocaten

Noordende 28 5701 SR Helmond
tel 0492-527080 fax 0492-527745

Bij het onderhavige Hoger Beroep worden de navolgende stukken in kopie overgelegd:

- bestreden uitspraak d.d. 12.03.2010
- vijf bijlagen

Indien niet alle pagina's worden ontvangen,
wordt u verzocht telefonisch contact op te nemen.

REISELSPACE

Aansprakelijkheid is beperkt tot het bedrag dat terzake door de beroepsaansprakelijkheidsverzekeraar wordt uitbetaald.

Beroepsaansprakelijkheid is verzekerd als voorgeschreven door de Nederlandse Orde van Advocaten.

Bouman c.s. Advocaten bv, Kamer van Koophandel Eindhoven

NR. 4832 P. 1

BOUMAN ADVOCATEN CS

16. MAI. 2010. 17:12

mr P. Bouman*
mr N.A.P. Heesterbeek

Noordende 28
5701 SR Helmond
tel 0492 527080
fax 0492 527745

alsmede per fax
Aan de Afdeling Bestuursrechtspraak
Raad van State
Postbus 16113
2500 BC 's-GRAVENHAGE

Helmond 16 maart 2010
Inzake / Staat
Uw ref.
Onze ref. 06/10/02

Procedurenummer : 10/07075
Zittingsdatum : 05.03.2010
dossiernummer M.v.J : 1002.12.1368
CRV-nummer :
betreft cliënt :
geboortedatum :
nationaliteit : Iraakse

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
16 MRT 2010	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Hoogedelgestreng College,

De heer _____ verblijvende te _____, te
dezer zake woonplaats kiezende te Helmond aan het Noordende
28, ten kantore van mr M.P. Ufkes, advocaat, die ten deze
verklaart bepaaldelijk door hem gevolmachtigd te zijn tot
ondertekening en indiening van het onderhavige beroepschrift
stelt in de hoedanigheid van gemachtigde Hoger Beroep in tegen
de uitspraak van de rechtbank te Amsterdam d.d. 12 maart 2010,
onder registratienummer 10/07075 waarbij de rechtbank als
volgt heeft beslist:

- verklaart het beroep ongegrond;

Appellant kan zich met vermelde uitspraak niet verenigen en
voert tegen vermelde uitspraak de navolgende grieven aan:

Grief 1

Ten onrechte wordt door de rechtbank in rechtsoverweging 6.1 van de bestreden uitspraak overwogen: "De voorzieningenrechter overweegt dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat verzoeker toerekenbaar niet zijn paspoort, identiteitsbewijs en nationaliteitsverklaring en de door hem gebruikte bus- en treintickets heeft overgelegd. (...) verweerder heeft al om die reden in redelijkheid aan verzoeker artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f van de Vw 2000 kunnen tegenwerpen".

Verder overweegt de rechtbank in dit verband ten onrechte dat: "Verder valt niet in te zien dat verweerder (...) op de komst van de originele identiteitsdocumenten had moeten wachten. De voorzieningenrechter ziet geen grond de inmiddels in beroep overgelegde kopieën van identiteitsdocumenten op grond van artikel 83 van de Vreemdelingenwet 2000 bij de beoordeling van het beroep te betrekken, al omdat het hier geen originele documenten betreft, niet duidelijk is om welke documenten het gaat en ook geen vertaling daarvan is overgelegd";

Ad grief 1:

Appellant is van mening dat verweerder appellant in de gelegenheid had dienen te stellen, en met appellant had dienen samen te werken, om de (kopieën) van de identiteitsdocumenten van appellant te overleggen alvorens de aanvraag van appellant af te wijzen.

Appellant heeft al in een vroegtijdig stadium tijdens de besluitvormingsfase aangegeven dat hij (kopieën) van zijn originele nationaliteitsverklaring en ID-kaart (zie pagina 14 van het nader gehoor) naar Nederland zal trachten te laten komen.

Verweerder heeft desondanks aanleiding gezien de door appellant ingediende asielaanvraag af te wijzen in het aanmeldcentrum. Dientengevolge was de periode gelegen tussen de aanvraag en het besluit van zeer korte aard. Ten gevolge hiervan is verzoeker niet in staat gebleken om tijdens de besluitvormingsfase het onderhavige document, althans een kopie daarvan, in te brengen.

Door appellant zijn kopieën van zijn nationaliteitskaart en zijn identiteitskaart ontvangen ná het uitbrengen van de bestreden beschikking. Hierop zijn de kopieën van deze documenten ingebracht in de procedure met de mededeling dat deze kopieën onmiddellijk vertaald zullen worden en na ontvangst van de vertalingen deze vertalingen zullen worden ingebracht. De vertalingen zijn echter pas ontvangen na de bestreden uitspraak van de rechtbank (bijlage 1).

Appellant verwijst in dit verband na de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank te Arnhem, Awb 07/47278 van 11 januari 2008 waarin de voorzieningenrechter van oordeel is dat de IND diende te wachten op aangekondigde documenten (bijlage 2).

Aan voornoemde is de rechtbank ten onrechte voorbij gegaan.

Bovendien is appellant van mening dat verweerder door de aanvraag van appellant "versneld" af te doen in de AC-procedure en appellant niet in de gelegenheid stellen alsnog documenten, althans kopieën daarvan, te overleggen in strijd handelt met het samenwerkingsvereiste zoals is neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2004/83/EG; immers een onderdeel van deze samenwerking is dat een asielzoeker, zoals appellant, in de gelegenheid wordt gesteld alsnog documenten te overleggen. De rechtbank is in rechtsoverweging 6.3 van haar uitspraak ten onrechte niet ingegaan op deze (ook ter zitting nog nader toegelichte) overweging van appellant. De rechtbank verwijst slechts naar een uitspraak van de Raad van State in dit verband waarin de nadruk wordt gelegd op het zo spoedig mogelijk indienen van documenten. De rechtbank gaat eraan voorbij dat om zo spoedig mogelijk documenten in te kunnen dienen men ook daartoe in de gelegenheid moet worden gesteld, hetgeen onderdeel uitmaakt van de samenwerking tussen appellant en verweerder in het kader van een asielaanvraag. De rechtbank is aan voornoemde ten onrechte voorbij gegaan.

Appellant verwijst eveneens naar de uitspraak van de rechtbank te Zwolle, Awb 02/65300 van 13 september 2002 waarin wordt overwogen dat de omstandigheid dat een asielzoeker ten gevolge van de korte procedure in AC-zaken nog niet de beschikking heeft over het origineel maar slechts over een kopie, in redelijkheid niet aan de asielzoeker valt tegen te werpen (bijlage 3).

Alsmede verwijst appellant hier naar de uitspraak van de rechtbank te Amsterdam, Awb 09/18140 en Awb 09/18141 van 9 juli 2009 waarin de voorzieningenrechter onder andere oordeelt dat het van belang is: "Dat verzoeker reeds in zijn zienswijze op het voornemen van verweerder om de asielaanvraag af te wijzen heeft aangegeven dat hij bezig was om aanvullende bewijsstukken op te vragen en verweerder verzocht om hem in de gelegenheid te stellen deze stukken te laten overkomen (bijlage 4)".

De rechtbank oordeelt dat verweerder door de door verzoeker aangekondigde stukken niet af te wachten de beslissing op de aanvraag onvoldoende zorgvuldig heeft voorbereid en daarmee gehandeld heeft in strijd met artikel 3: 2 Awb. Dit heeft de rechtbank over het hoofd gezien.

Vervolgens is appellant van mening dat de voorzieningenrechter ten onrechte op grond van artikel 83 van de Vreemdelingenwet 2000 de door appellant overgelegde kopieën van identiteitsdocumenten buiten beschouwing heeft gelaten.

Appellant verwijst hier naar de uitspraken zoals die voorgaand onder bijlage 2 tot en met 4 worden vermeld. In deze uitspraken is de rechter van mening dat documenten die zijn overgelegd in de beroepsfase toch meegenomen konden worden.

Ten onrechte worden door de rechtbank de overgelegde kopieën van identiteitsdocumenten op grond van artikel 83 Vw niet in de beoordeling van het beroep betrokken omdat het geen originele documenten zou betreffen, het niet duidelijk is om welke documenten het gaat en ook geen vertaling daarvan is overgelegd.

Appellant merkt in dit verband op dat het de rechtbank wel degelijk duidelijk had kunnen zijn wat voor identiteitsdocumenten het betreft nu appellant op pagina 11 van het nader gehoor met zoveel woorden heeft aangegeven dat het betreft zijn nationaliteitsdocument en identiteitsdocument welke hij zal trachten naar Nederland te halen.

Appellant wijst er voorts op dat de omstandigheid dat het slechts kopieën betreft niet betekent dat op grond daarvan deze stukken niet in het beroep betrokken kunnen worden.

Appellant stelt dat uit artikel 31, lid 1 Vw 2000 juncto 4:2, lid 2 Awb voortvloeit dat de asielzoeker die gegevens verstrekt die voor de beslissing op de aanvraag nodig zijn en waarover hij redelijkerwijs de beschikking kan krijgen. Uit vernoemde bepalingen volgt echter niet dat men bij de aanvraag van een asielvergunning originele documenten moet overleggen. Derhalve is de opstelling van de rechtbank om kopieën van identiteitsdocumenten in beroep niet te betrekken nu het hier slechts gaat om kopieën onjuist; de rechtbank stelt zich hiermee immers op het standpunt dat aan kopieën per definitie geen enkele bewijskracht toekomt, hetgeen in strijd is met de wet. Door fotokopieën niet als bewijsmiddel toe te laten, wordt in feite een gesloten stelsel van bewijsmiddelen geïntroduceerd, zonder dat daarvoor een wettelijke basis is aan te wijzen. Aan voornoemde is de rechtbank ten onrechte voorbij gegaan.

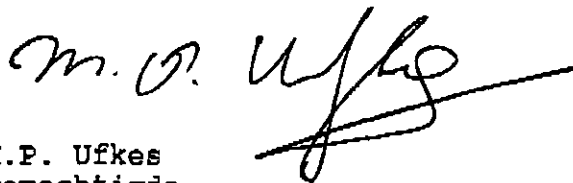
Door de kopieën van de identiteitsdocumenten niet in haar besluitvorming te betrekken heeft de rechtbank gehandeld in strijd met artikel 3 EVRM. Appellant verwijst in dit verband naar het arrest Salah Sheekh van het EHRM van 11 januari 2007 alsmede naar de uitspraak van de rechtbank te Utrecht Awb 06/39371 en Awb 06/39373 van 8 juni 2007 (bijlage 5).

Bij het onderhavige hoger beroep wordt het navolgende stuk in kopie overgelegd:

- bestreden uitspraak d.d. 12 maart 2010

Gelet op het vorenstaande verzoek ik u namens appellant dit hoger beroep gegrond te verklaren en de bestreden uitspraak te vernietigen en te bepalen dat aan appellant een verblijfsvergunning asiel wordt verleend met veroordeling van verweerder in de kosten die appellant in verband met de behandeling van dit hoger beroep redelijkerwijs heeft moeten maken.

Helmond, 15 maart 2010

M.P. Ufkes
gemachtigde